

พฤติกรรมการใช้บริการปัจจัยที่มีความสำคัญและความพึงพอใจต่อการใช้บริการ ที่นั่งพักพิงของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

A Study of Service Usage Behavior, Key Factors, and Service Satisfaction Regarding Seating Shelters of Students at Phuket Rajabhat University

สมชาย ไชยโคต*¹ วรรัตน์ จงไกรจักร¹ วชิระ พันธุ์เพชร² และ ระพีพัฒน์ ปัญญาวัง²

Somchai Chaikot*¹ Worarat Jongkrajik¹ Wachira Punpech² และ Rapeepat Panyawang²

นักศึกษาปริญญาตรี สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ และคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต¹

Undergraduate Student, Business Computer Program, Faculty of Management Science, Phuket Rajabhat University¹

อาจารย์สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต²

Faculty Member, Business Computer Program, Faculty of Management Science, Phuket Rajabhat University²

*Corresponding author, e-mail: somchai.c@pkru.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) พฤติกรรมการใช้บริการที่นั่งพักพิงของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต 2) ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการใช้บริการที่นั่งพักพิง 3) ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการใช้บริการที่นั่งพักพิงในปัจจุบัน และ 4) ความต้องการและข้อเสนอแนะของนักศึกษาต่อการใช้บริการที่นั่งพักพิงในอนาคต โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ คือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1-4 ในมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิแบ่งตามสัดส่วนของนักศึกษาในแต่ละคณะทั้ง 5 คณะ ใช้การสุ่มแบบสะดวก จำนวน 382 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถาม โดยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา ด้วยค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย พบว่า 1) ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุอยู่ในช่วง 20 – 25 ปี กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 กำลังศึกษาในคณะวิทยาการจัดการ มีความถี่ในการใช้บริการที่นั่งพักพิง 4-6 ครั้งต่อสัปดาห์ ช่วงเวลาที่ใช้งานหนาแน่นที่สุด คือ 10.01-14.00 น. ระยะเวลาการใช้งาน 60 นาทีขึ้นไป และมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อพักผ่อนและรอเวลาเข้าคาบเรียนถัดไป 2) ปัจจัยในการเลือกที่นั่งจะเลือกที่ร่มรื่นและกันแดดกันฝน ความถี่ของการหาที่นั่งไม่ได้ 1-2 ครั้ง โดยทั่วไปมีนักศึกษาที่นั่งพักคนเดียว และนั่งเป็นกลุ่มกับเพื่อน และมีอุปกรณ์ที่ใช้ขณะนั่งพักเป็นโทรศัพท์มือถือหรือแท็บเล็ต สถานการณ์ที่ใช้ที่นั่งพักบ่อยที่สุด คือ ระหว่างพักทานอาหาร ปัญหาสำคัญที่พบ คือ ที่นั่งชำรุด 3) ความพึงพอใจในการใช้ที่นั่งพักพิงภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีความพึงพอใจในด้านการเข้าถึงต่อการใช้งานมากที่สุด รองลงมา คือ สิ่งแวดล้อมและบรรยากาศ และความสะอาดและความปลอดภัย ตามลำดับ และ 4) นักศึกษาต้องการให้มหาวิทยาลัยเพิ่มจำนวนที่นั่งพักพิงให้เพียงพอต่อการใช้งาน โดยเฉพาะบริเวณหน้าอาคารเรียน และห้องสมุด ซึ่งมีผู้ใช้บริการที่หนาแน่น พร้อมทั้งออกแบบที่นั่งให้หลากหลายทั้งแบบเดี่ยวและแบบกลุ่ม นอกจากนี้ยังเสนอให้จัดวางที่นั่งกระจายทั่วพื้นที่อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับความหนาแน่นของผู้ใช้งานจริง และควรอยู่ในบริเวณที่ร่มรื่นเพื่อรองรับการใช้งานในทุกสภาพอากาศ มหาวิทยาลัยสามารถปรับปรุงและพัฒนาการจัดสรรที่นั่งพักพิงให้ตอบสนองความต้องการของนักศึกษาได้อย่างเหมาะสม ช่วยเพิ่มความสะอาดสบาย ความพึงพอใจ และประสิทธิภาพในการใช้พื้นที่ของนักศึกษา รวมทั้งเป็นแนวทางในการวางแผน ออกแบบพื้นที่สาธารณะในมหาวิทยาลัยต่อไป

คำสำคัญ: ที่นั่งพักพิงของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต พฤติกรรมการใช้บริการ ความพึงพอใจต่อการใช้บริการ
ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการใช้บริการ

Abstract

This study aimed to examine: (1) students' seating shelter usage behavior at Phuket Rajabhat University; (2) factors influencing seating shelter usage; and (3) their level of satisfaction with existing seating shelter facilities; (4) students' needs and recommendations for future improvements. A quantitative research design was employed. The sample consisted of 382 undergraduate students (years 1-4) selected

through stratified sampling proportional to student enrollment across five faculties, followed by convenience sampling. Data were collected using a structured questionnaire and analyzed using descriptive statistics, including frequency, percentage, mean, and standard deviation.

The findings indicated that the majority of respondents were female students aged 20–25 years, primarily fourth-year students from the Faculty of Management Sciences. Most students reported using seating shelters regularly, approximately 4–6 times per week. The peak usage period was between 10:01 a.m. and 2:00 p.m., with an average duration of 60 minutes or more per visit. The primary purposes of use were resting and waiting between classes. Shaded areas providing protection from sunlight and rain were identified as the most important criteria for seat selection. On average, students reported being unable to find available seating 1–2 times. Seating shelters were used both individually and in groups, with mobile phones or tablets being the most commonly used devices. The highest frequency of usage occurred during lunch breaks. A major issue identified was damaged seating facilities. Overall satisfaction with seating shelter services was at a moderate level. The highest level of satisfaction was related to accessibility, followed by environmental conditions and atmosphere, and cleanliness and safety. need for the university to increase the number of seating shelters to adequately meet usage demand, particularly in high-density areas such as in front of academic buildings and the library. They also recommended more diverse seating designs, including both individual and group seating arrangements, and appropriately distributed seating across the area in alignment with actual user density. Additionally, seating shelters should be located in shaded areas to ensure usability under various weather conditions. The university can improve and develop seating shelter allocation to appropriately respond to student needs, thereby enhancing comfort, satisfaction, and efficiency in space utilization, as well as serving as a guideline for future planning and design of public spaces within the university.

Keywords: Seating Shelters of Students at Phuket Rajabhat University, Service Usage Behavior, Service Satisfaction, Factors Influencing Service Usage

บทนำ

มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่มีนักศึกษาจำนวนมาก ส่งผลให้การจัดพื้นที่สาธารณะและสิ่งอำนวยความสะดวกภายในมหาวิทยาลัยมีความสำคัญต่อการรองรับกิจกรรมและการใช้ชีวิตของนักศึกษา โดยเฉพาะพื้นที่นั่งพักพิง ซึ่งเป็นพื้นที่ที่นักศึกษาใช้สำหรับการพักผ่อนระหว่างคาบเรียน การรอรถรับส่ง การทำกิจกรรมส่วนตัว รวมถึงการใช้เวลาว่างระหว่างช่วงเรียน พื้นที่นั่งพักพิงจึงมีบทบาทสำคัญต่อคุณภาพชีวิต ความสะดวกสบาย และประสบการณ์การใช้พื้นที่ภายในมหาวิทยาลัย

แนวคิดด้านพื้นที่สาธารณะระบุว่า พื้นที่ที่มีคุณภาพควรสามารถเข้าถึงได้ง่าย มีความปลอดภัย มีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม และสามารถตอบสนองต่อพฤติกรรมของผู้ใช้ได้อย่างแท้จริง (Carr, 1992) ในบริบทของสถาบันการศึกษา พื้นที่พักผ่อนถือเป็นองค์ประกอบที่ช่วยสนับสนุนการเรียนรู้และการใช้ชีวิตของนักศึกษา หากพื้นที่ดังกล่าวได้รับการจัดสรรอย่างเหมาะสม จะช่วยเพิ่มความสะดวกในการใช้งาน และส่งเสริมการใช้พื้นที่อย่างมีประสิทธิภาพ

พฤติกรรมการใช้บริการพื้นที่นั่งพักพิงของนักศึกษามีความแตกต่างกันตามช่วงเวลา ความหนาแน่นของผู้ใช้บริการ และความสะดวกในการเข้าถึงพื้นที่ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดด้านพฤติกรรมผู้ใช้บริการที่อธิบายว่า การใช้พื้นที่ของบุคคลสะท้อนถึงความต้องการ ลักษณะการดำเนินชีวิต และบริบทของสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการใช้งาน (Namazian, & Mehdipour, 1975) การศึกษาพฤติกรรมการใช้บริการจึงช่วยให้เข้าใจรูปแบบการใช้งานพื้นที่ของนักศึกษา และสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการวางแผนจัดสรรพื้นที่ได้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม จากสภาพการใช้งานจริง พบว่า พื้นที่นั่งพักพิงหลายจุดภายในมหาวิทยาลัยยังไม่สามารถรองรับจำนวนผู้ใช้บริการได้อย่างเพียงพอ โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่มีการใช้งานหนาแน่นตั้งแต่ช่วงสายถึงช่วงบ่าย นอกจากนี้

ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพ เช่น การจัดวาง ความร่มรื่น ความสะอาด ความปลอดภัย รวมถึงความสะดวกในการใช้งาน ล้วนเป็นองค์ประกอบที่ส่งผลต่อการตัดสินใจใช้บริการและระดับความพึงพอใจของนักศึกษา (Bitner, 1992) หากพื้นที่นั่งพักพิงมีจำนวนไม่เพียงพอ หรือมีปัญหาทางกายภาพ เช่น ที่นั่งชำรุด หรือจัดวางไม่เหมาะสม ย่อมส่งผลให้ประสิทธิภาพในการใช้บริการลดลง และส่งผลกระทบต่อประสบการณ์ของผู้ใช้พื้นที่โดยตรง (ณฤดี สีแก้วมี, 2564)

แนวคิดด้านความพึงพอใจของผู้ใช้บริการอธิบายว่า ความพึงพอใจเกิดจากการเปรียบเทียบระหว่างความคาดหวังของผู้ใช้กับประสบการณ์ที่ได้รับจริง หากบริการหรือสิ่งอำนวยความสะดวกสามารถตอบสนองความต้องการได้ในระดับที่เหมาะสม จะส่งผลให้ผู้ใช้เกิดความพึงพอใจและมีแนวโน้มในการใช้งานอย่างต่อเนื่อง (Kotler, & Keller, 2016) ดังนั้น การศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการใช้บริการที่นั่งพักพิงจึงเป็นข้อมูลสำคัญในการสะท้อนคุณภาพของการจัดสรรพื้นที่ภายในมหาวิทยาลัย

ด้วยเหตุนี้ งานวิจัย เรื่อง พฤติกรรมการใช้บริการปัจจัยที่มีความสำคัญและความพึงพอใจต่อการบริการที่นั่งพักพิงของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตจึงมุ่งศึกษาพฤติกรรมการใช้บริการที่นั่งพักพิง ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการใช้งานในปัจจุบัน ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการเลือกใช้บริการ รวมถึงความต้องการและข้อเสนอแนะต่อการพัฒนาในอนาคต ผลการศึกษาที่ได้จะช่วยสะท้อนสภาพปัญหาและความต้องการที่แท้จริงของนักศึกษา และสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดสรรพื้นที่นั่งพักพิงสำหรับนักศึกษาให้มีจำนวนเพียงพอ จัดวางอย่างเหมาะสม และตอบสนองต่อรูปแบบการใช้งานของนักศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

กรอบแนวคิด

กรอบแนวคิดการศึกษาครั้งนี้ มุ่งศึกษาลักษณะส่วนบุคคลของนักศึกษา พฤติกรรมการใช้บริการ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้บริการ ระดับความพึงพอใจ และความต้องการต่อการบริการที่นั่งพักพิงในมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต โดยสามารถสรุปประเด็น การศึกษาได้ดังนี้ 1) ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปี และคณะ 2) พฤติกรรมการใช้บริการที่นั่งพักพิง ได้แก่ ความถี่ในการใช้งาน ช่วงเวลา ระยะเวลา และวัตถุประสงค์ในการใช้งาน 3) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการบริการที่นั่งพักพิง ได้แก่ ความสะดวกในการเข้าถึงสภาพแวดล้อมและบรรยากาศ ความสะอาดและความปลอดภัย จำนวนและความเพียงพอของที่นั่ง ประสบการณ์การใช้งาน 4) ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการบริการที่นั่งพักพิง และ 5) ความต้องการและข้อเสนอแนะของนักศึกษาต่อการพัฒนาที่นั่งพักพิงในอนาคต

กรอบแนวคิดดังกล่าวใช้เป็นแนวทางในการกำหนดขอบเขตการศึกษา การสร้างเครื่องมือวิจัย และการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้ผลการวิจัยสามารถสะท้อนสภาพการใช้งานที่แท้จริง และเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนปรับปรุงพื้นที่พักพิงภายในมหาวิทยาลัยอย่างเหมาะสม

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้บริการที่นั่งพักพิงของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการบริการที่นั่งพักพิงของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการบริการที่นั่งพักพิงในปัจจุบัน
4. เพื่อศึกษาความต้องการและข้อเสนอแนะของนักศึกษาต่อการบริการที่นั่งพักพิงในอนาคต

วิธีการวิจัย

ประชากรในการวิจัย คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำนวน 8,379 คน โดยใช้สูตร Yamane (1973) ในการคำนวณกลุ่มตัวอย่าง ได้เท่ากับ 382 คน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเก็บข้อมูลจากนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำนวน 382 คน

วิธีการสุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก (Convenience Sampling) โดยแบ่งตามสัดส่วนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1-4 ในแต่ละคณะทั้ง 5 คณะที่สามารถเข้าถึงได้ง่ายและสมัครใจตอบแบบสอบถาม ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการใช้บริการที่นั่งพักพิงภายในมหาวิทยาลัย เพื่อให้ข้อมูลที่ได้รับสะท้อนพฤติกรรมการใช้งานและความคิดเห็นของผู้ใช้บริการจริงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ว่า

ตารางที่ 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ที่ได้ใช้บริการที่นั้งพักพิง

นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต	จำนวนประชากร	จำนวนตัวอย่าง
1. คณะวิทยาการจัดการ	2,789	127
2. คณะครุศาสตร์	1,799	82
3. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	2,392	109
4. คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	1,074	49
5. คณะเทคโนโลยีการเกษตร	322	15
รวม	8,379	382

ที่มา : สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต 2568

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

สำหรับการศึกษาในครั้งนี้ได้พัฒนาแบบสอบถามจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม 2) พฤติกรรมการใช้งานที่นั้งพักพิง ได้แก่ ความถี่ในการใช้งาน ช่วงเวลา ระยะเวลา ลักษณะการเลือกที่นั้ง และวัตถุประสงค์ในการใช้งาน 3) ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการเลือกใช้บริการที่นั้งพักพิง ได้แก่ ด้านจำนวนและความเพียงพอ ด้านความสะดวกและความปลอดภัย ความสะดวกในการใช้งาน ด้านการออกแบบและฟังก์ชันการใช้งาน และด้านประสิทธิภาพการใช้งาน 4) ความพึงพอใจต่อที่นั้งพักพิงในปัจจุบัน ได้แก่ ด้านจำนวนและการจัดวาง ด้านความสะดวกและความปลอดภัย ด้านความสะดวกสบาย และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศ และด้านการเข้าถึงต่อการใช้งาน และ 5) ความต้องการและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ได้แก่ ความต้องการเพิ่มเติม และสิ่งที่ควรปรับปรุง

การตรวจสอบเครื่องมือ

เพื่อให้แบบสอบถามมีคุณภาพ การวิจัยได้ทดสอบคุณภาพของแบบสอบถามใน 2 ด้าน คือ ความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยดำเนินการ ดังนี้

1. การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา นำร่างแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ความสอดคล้องของข้อความคำถามกับวัตถุประสงค์ และความเหมาะสมของภาษา แล้วนำผลการประเมินมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยจะคัดเลือกข้อความที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป โดยค่า IOC ของแบบสอบถามทั้งฉบับอยู่ที่ 0.67 – 1.00

2. การตรวจสอบความเชื่อมั่น นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มนักศึกษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างแต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 30 คน แล้วนำข้อมูลที่ได้ออกมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยใช้วิธีคำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ซึ่งแบบสอบถามต้องมีค่าความเชื่อมั่นไม่น้อยกว่า 0.70 (Cortina, 1993; Schmitt, 2007) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87

การเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามออนไลน์ (Google Form) และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และแปลผลคะแนนเฉลี่ยด้วยเกณฑ์ Likert Scale 5 ระดับ (Likert, 1932)

คะแนนเฉลี่ย	4.21 – 5.00	ความพึงพอใจมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	3.41 – 4.20	ความพึงพอใจมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.61 – 3.40	ความพึงพอใจปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.81 – 2.60	ถึงความพึงพอใจน้อย
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 1.80	ถึงความพึงพอใจน้อยที่สุด

ผลการวิจัย

ผลจากการวิจัย เรื่อง พฤติกรรมการใช้บริการปัจจัยที่มีความสำคัญและความพึงพอใจต่อการใช้บริการที่นั้งพักพิงของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตสรุปผลได้ดังนี้ ลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 35.6) มีอายุอยู่ในช่วง 20-25 ปี (ร้อยละ 57.3) กำลังศึกษาอยู่ ชั้นปีที่ 4 (ร้อยละ 27.7) และกำลังศึกษาในคณะวิทยาการจัดการ (ร้อยละ 84)

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้บริการที่นั้งพักพิงของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้ที่นั้งพักพิงในช่วงเวลา 10.01–14.00 น. (ร้อยละ 35.9) ซึ่งเป็นช่วงพักเรียนและรอเข้าเรียนในคาบต่อไป โดยระยะเวลาใช้งานต่อครั้ง (ร้อยละ 29.3) มีวัตถุประสงค์หลัก (ร้อยละ 48.8) และลักษณะการเลือกนั้งที่มรมรื่นหรือกันแดดกันฝน (ร้อยละ 28.3) ความถี่ในการหาที่นั้งไม่ได้ สัปดาห์ละ 1–2 ครั้ง (ร้อยละ 49.7) ใช้นั้งกับเพื่อนและคนเดียวพอ ๆ กัน (ร้อยละ 30.9) ในด้านอุปกรณ์ที่ใช้ขณะนั้งพักนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตใช้โทรศัพท์มือถือหรือแท็บเล็ต (ร้อยละ 53.9) สถานการณ์ที่ใช้ที่นั้งพักบ่อยที่สุด คือ ระหว่างพักทานอาหาร (ร้อยละ 27.5)

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการใช้บริการที่นั้งพักพิงของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจำแนกตามปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการใช้บริการที่นั้งพักพิงของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการใช้บริการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
ด้านจำนวนและความเพียงพอ	3.09	1.38	ปานกลาง
ด้านความสะอาดและความปลอดภัย	3.10	1.38	ปานกลาง
ด้านความสะดวกในการใช้งาน	3.09	1.37	ปานกลาง
ด้านการออกแบบและฟังก์ชันการใช้งาน	3.03	1.39	ปานกลาง
ด้านประสบการณ์การใช้งาน	3.25	1.25	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	3.12	1.36	ปานกลาง

ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นว่า ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการใช้บริการที่นั้งพักพิง โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.12) เมื่อพิจารณาารายด้าน พบว่า อยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน เมื่อดูจากผลการวิจัยปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่สุดคือ ปัจจัยด้านประสบการณ์การใช้งาน (ค่าเฉลี่ย 3.25) รองลงมา คือ ปัจจัยด้านความสะอาดและความปลอดภัย (ค่าเฉลี่ย 3.10) ปัจจัยด้านจำนวนและความเพียงพอ และปัจจัยด้านความสะดวกในการใช้งาน (ค่าเฉลี่ย 3.09, 3.09) และด้านการออกแบบและฟังก์ชันการใช้งาน (ค่าเฉลี่ย 3.03)

วัตถุประสงค์ที่ 3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการใช้บริการที่นั้งพักพิงในปัจจุบัน

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจำแนกตามความพึงพอใจในการใช้ที่นั้งพักพิง

ความพึงพอใจ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
ด้านจำนวนและการจัดวาง	3.03	1.39	ปานกลาง
ด้านความสะอาดและความปลอดภัย	3.13	1.42	ปานกลาง
ด้านความสะดวกสบายและสิ่งอำนวยความสะดวก	3.10	1.39	ปานกลาง
ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศ	3.18	1.30	ปานกลาง
ด้านการเข้าถึงต่อการใช้งาน	3.24	1.23	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	3.14	1.35	ปานกลาง

จากการวิเคราะห์ข้อมูล แสดงให้เห็นว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.14) เมื่อพิจารณาารายด้าน พบว่า ความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน โดยมีความพึงพอใจในด้านการเข้าถึงต่อการใช้งานมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงสุด (ค่าเฉลี่ย 3.24) รองลงมา คือ ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศ (ค่าเฉลี่ย 3.18) ด้านความสะอาดและความปลอดภัย (ค่าเฉลี่ย 3.13) ด้านความสะดวกสบายและสิ่งอำนวยความสะดวก (ค่าเฉลี่ย 3.10) และด้านจำนวนและการจัดวาง (ค่าเฉลี่ย 3.03) ตามลำดับ

วัตถุประสงค์ที่ 4 เพื่อศึกษาความต้องการและข้อเสนอแนะของนักศึกษาต่อการใช้บริการที่นั้งพักพิงในอนาคต

ด้านความเพียงพอและความสะดวก พบว่า นักศึกษามีความต้องการให้มหาวิทยาลัยจัดเพิ่มจำนวนที่นั้งพักพิงให้เพียงพอต่อการใช้งาน โดยเฉพาะในบริเวณที่มีนักศึกษาใช้บริการเป็นจำนวนมาก ได้แก่ หน้าอาคารเรียน โรงอาหาร และห้องสมุดในมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีกิจกรรมรวมตัวของนักศึกษาในช่วงพักกลางวันและหลังเลิกเรียน และนักศึกษายังมีข้อเสนอให้ออกแบบที่นั้งพักพิงให้มีความหลากหลายรูปแบบ เช่น ที่นั้งเดี่ยวสำหรับการพักผ่อนส่วนตัว และที่นั้งแบบกลุ่มเพื่อรองรับกิจกรรมหรือการพูดคุยร่วมกัน เป็นต้น

ด้านจำนวนและการจัดวาง พบว่า นักศึกษามีความเห็นว่าการจัดวางที่นั่งพักพิงภายในมหาวิทยาลัยควรกระจายให้ทั่วถึงในทุกพื้นที่ เพื่อให้สอดคล้องกับจำนวนผู้ใช้งานจริงและลดความแออัดในบางจุด โดยเฉพาะพื้นที่หน้าอาคารเรียนและห้องสมุดในมหาวิทยาลัย ซึ่งมีนักศึกษานั่งเรียนพร้อมกันเป็นจำนวนมาก ควรมีการจัดสรรจำนวนที่นั่งให้เหมาะสมกับขนาดพื้นที่และความหนาแน่นของผู้ใช้บริการในแต่ละโซน และควรอยู่ในบริเวณที่ร่มรื่น มีร่มเงาจากต้นไม้หรือหลังคา เพื่อให้สามารถใช้งานได้ในทุกสภาพอากาศ

อภิปรายผลการวิจัย

1. นักศึกษาส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการใช้งานที่นั่งพักพิงภายในมหาวิทยาลัยอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่มีการใช้งานหนาแน่น เช่น ช่วงพักกลางวันและช่วงว่างระหว่างคาบเรียน ตอนเช้าและส่วนใหญ่ระยะเวลาใช้งาน 60 นาทีขึ้นไป โดยกิจกรรมที่นิยมทำมากที่สุด คือ การพูดคุยพบปะ พักผ่อน/รอคาบเรียน และทำงาน/อ่านหนังสือ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า นักศึกษาต้องการพื้นที่สาธารณะสำหรับทำกิจกรรมที่หลากหลายนอกห้องเรียน จึงจำเป็นต้องมีพื้นที่เพื่อทำงาน/อ่านหนังสือ และพื้นที่เพื่อพักผ่อน ซึ่งผลนี้สอดคล้องกับงานของ พัชรภรณ์ เวชประสิทธิ์ (2565) ที่ศึกษาพฤติกรรมการใช้พื้นที่ส่วนกลางของนักศึกษา ที่พบว่า “พื้นที่ใต้ตึกและแนวบริเวณใกล้อาคารเรียน” ได้กลายเป็นพื้นที่ทางสังคมที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับนักศึกษาในการทำกิจกรรมกลุ่มย่อยและใช้เวลาว่างระหว่างวัน

2. ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการใช้บริการที่นั่งพักพิง ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ปัจจัยด้านประสบการณ์การใช้งาน รองลงมา คือ ปัจจัยด้านความสะดวกและความปลอดภัย รวมถึงปัจจัยด้านจำนวนและความเพียงพอ และด้านความสะดวกในการใช้งาน ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า นักศึกษามีแนวโน้มเลือกใช้นั่งพักพิงจากคุณภาพประสบการณ์โดยรวมมากกว่ารูปลักษณะของที่นั่งเพียงอย่างเดียว โดยให้ความสำคัญกับความสะอาด ความร่มรื่น ความปลอดภัย และจำนวนที่นั่งที่เพียงพอ ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานของ Yiqi Tao, Zhang, & Li (2023) ที่ศึกษา เรื่อง “Factors Influencing Seating Preferences in Semi-Outdoor Learning Spaces at Tropical Universities” ซึ่งพบว่า ปัจจัยด้านความสะดวก คุณภาพของสิ่งอำนวยความสะดวก ความปลอดภัยของพื้นที่ และจำนวนที่นั่งที่เพียงพอ ล้วนเป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีผลโดยตรงต่อความพึงพอใจและการตัดสินใจเลือกใช้นั่งพักพิงของผู้ใช้งานจริง นอกจากนี้ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับงานของ Eugene (2013) เรื่อง “Classroom Seating Considerations for 21st Century Students and Faculty” ที่ชี้ให้เห็นว่า การจัดที่นั่งให้มีความยืดหยุ่น สะดวกสบาย และรองรับลักษณะกิจกรรมที่หลากหลายจะช่วยเพิ่มคุณภาพประสบการณ์การใช้งานของผู้ใช้โดยเฉพาะในบริเวณพื้นที่ที่นักศึกษาต้องใช้เวลาพักผ่อนหรือทำกิจกรรมร่วมกัน ซึ่งสอดคล้องกับข้อค้นพบในครั้งนี้ที่ระบุว่า “ประสบการณ์การใช้งานโดยรวม” เป็นปัจจัยสำคัญสูงสุดของผู้ใช้บริการจากการพิจารณาร่วมกันทั้งผลการวิจัยและเอกสารอ้างอิง จึงสรุปได้ว่า การบริหารจัดการพื้นที่นั่งพักพิงของมหาวิทยาลัยควรมุ่งเน้นการยกระดับประสบการณ์การใช้งานในทุกมิติ ทั้งในด้านความสะดวก ความปลอดภัย และการจัดวางที่นั่งให้มีจำนวนเพียงพอและรองรับพฤติกรรมของนักศึกษาได้จริง เพื่อสร้างพื้นที่ที่เหมาะสมต่อการพักผ่อน ใช้งานได้สะดวก และดึงดูดให้นักศึกษาใช้บริการอย่างต่อเนื่อง

3. ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการใช้งานที่นั่งพักพิงโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยให้คะแนนค่อนข้างสูงใน “ด้านการเข้าถึงต่อการใช้งาน” และ “ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศ” ซึ่งผลดังกล่าวสอดคล้องกับงานของ ชีรเดช จิตต์ใจเย็น (2567) ซึ่งพบว่า “ความสะดวกในการเข้าถึงพื้นที่” และ “บรรยากาศที่เหมาะสม” เป็นปัจจัยหลักที่ส่งผลต่อความพึงพอใจของผู้ใช้ เนื่องจากช่วยให้ผู้ใช้งานรู้สึกปลอดภัยและมีความสุขขณะใช้บริการ และรายงานของ วิเลิศ ภูริวัชร (2567) ที่ศึกษา เรื่อง พื้นที่สาธารณะในสถาบันอุดมศึกษา: แนวทางการออกแบบและพัฒนา ที่ระบุว่า “ความสะดวกในการเข้าถึงต่อการใช้งาน” และ “สิ่งแวดล้อมและบรรยากาศ” เป็นปัจจัยหลักที่สร้างความพึงพอใจ และดึงดูดการใช้งานของนักศึกษา ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่า ปัจจัยเหล่านี้ถือเป็นหัวใจสำคัญในการสร้างความพึงพอใจให้นักศึกษากลับมาใช้งานในมหาวิทยาลัย

4. ผลการวิจัยด้านความต้องการของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาต้องการให้มหาวิทยาลัยเพิ่มจำนวนที่นั่งพักพิงให้เพียงพอต่อการใช้งานจริงและต้องการการจัดวาง ที่นั่งในตำแหน่งที่เหมาะสม เข้าถึงง่าย โดยเฉพาะบริเวณหน้าอาคารเรียน โรงอาหาร และห้องสมุด ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีผู้ใช้งานจำนวนมาก ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับงานของ Yiqi Tao, Zhang, & Li (2023) ในงานวิจัยเรื่อง “Factors Influencing Seating Preferences in Semi-Outdoor Learning Spaces at Tropical Universities” ที่ระบุว่า “จำนวนที่นั่งที่เพียงพอ” และ “ตำแหน่งการจัดวาง” เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อความพึงพอใจของผู้ใช้ที่นั่งพักพิงกลางแจ้ง นอกจากนี้ นักศึกษายังเสนอให้เพิ่มรูปแบบของที่นั่งให้มีความหลากหลาย เช่น ที่นั่งเดี่ยวและที่นั่งแบบกลุ่มเพื่อรองรับกิจกรรมที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานของ Harvey (2013) ในบทความ เรื่อง “Classroom Seating Considerations for 21st

Century Students and Faculty” ที่ชี้ว่า การจัดที่นั่งที่มีความยืดหยุ่นและเหมาะสมกับกิจกรรม หลากหลายรูปแบบ จะช่วยส่งเสริมประสบการณ์การใช้งานและความพึงพอใจของผู้ใช้พื้นที่ในสถาบันการศึกษา

สรุป

นักศึกษามีการใช้งานพื้นที่นั่งพักพิงภายในมหาวิทยาลัยอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะช่วงพักกลางวันและระหว่างคาบเรียน โดยกิจกรรมสำคัญ ได้แก่ พักผ่อนและรอเวลาเข้าคาบเรียนถัดไป การพบปะพูดคุย และทำงาน ซึ่งสะท้อนความจำเป็นของพื้นที่สาธารณะสำหรับการเรียนรู้และกิจกรรมหลากหลาย ทั้งนี้ ปัจจัยความสำคัญสูงสุดต่อการเลือกใช้บริการ คือ ประสบการณ์การใช้งาน ตามมาด้วยความสะอาด ความปลอดภัย ความเพียงพอของจำนวนที่นั่ง และความสะดวกในการเข้าถึง สอดคล้องกับผลการศึกษาในบริบทต่างประเทศที่ชี้ว่า คุณภาพพื้นที่และความพร้อมของสิ่งอำนวยความสะดวกเป็นตัวกำหนดความพึงพอใจของผู้ใช้โดยตรง ด้านความพึงพอใจ พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง โดยผู้ใช้ให้ความสำคัญต่อ “ความสะดวกในการเข้าถึง” และ “สิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม” ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่มีผลต่อความรู้สึกปลอดภัยและความสุขในการใช้งาน ขณะที่ผลด้านความต้องการของผู้ใช้ชี้ว่า นักศึกษาต้องการเพิ่มจำนวนที่นั่ง การจัดตำแหน่งที่เข้าถึงง่าย และรูปแบบที่นั่งที่หลากหลายเพื่อรองรับกิจกรรมที่แตกต่างกัน ตามแนวคิดการออกแบบพื้นที่กึ่งกลางแจ้งและพื้นที่การเรียนรู้ร่วมสมัยที่เน้นความยืดหยุ่นและความเพียงพอของพื้นที่ใช้งาน กล่าวโดยสรุป ผลการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการพัฒนาพื้นที่นั่งพักพิงของมหาวิทยาลัยให้ตอบสนองต่อพฤติกรรม และความต้องการของนักศึกษา ทั้งในด้านคุณภาพพื้นที่ ความปลอดภัย และการรองรับกิจกรรมที่หลากหลายอย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะ

1. ด้านการจัดสรรเชิงปริมาณและที่ตั้งที่นั่งพักพิงที่มีอยู่ตั้งอยู่ในทำเลที่เข้าถึงง่าย ซึ่งสะดวกต่อชีวิตประจำวันของนักศึกษา แต่ปัญหาหลัก คือ พื้นที่นั่งพักพิงค่อนข้างแออัดและมีจำนวนไม่เพียงพอ โดยเฉพาะในช่วงพักกลางวันหรือช่วงรอคาบเรียน ทำให้การใช้งานไม่สะดวกและนักศึกษาต้องนั่งตามพื้น มหาวิทยาลัยจึงควรเพิ่มจำนวนที่นั่งพักพิง ในจุดที่มีการใช้งานหนาแน่น เช่น บริเวณโรงอาหารกลาง และบริเวณหน้าอาคารเรียนคณะขนาดใหญ่ เพื่อลดความแออัดและเวลารอคอย เป็นต้น
2. ด้านการปรับปรุงคุณภาพและสิ่งอำนวยความสะดวก ที่นั่งพักพิงในปัจจุบันส่วนใหญ่ยังขาดสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นสำหรับนักศึกษายุคใหม่ ซึ่งมีความต้องการใช้ปลั๊กไฟและสัญญาณไวไฟในระดับสูงมาก เพื่อใช้ในการทำงานหรือทบทวนบทเรียน แต่กลับพบว่า ที่นั่งส่วนใหญ่ไม่สามารถตอบสนองความต้องการนี้ได้ ทำให้ที่นั่งพักพิงไม่สามารถรองรับการใช้งานเพื่อการเรียนรู้ได้เต็มศักยภาพ มหาวิทยาลัยจึงควรดำเนินการปรับปรุงที่นั่งพักพิงเดิม โดยการติดตั้งปลั๊กไฟเพิ่มเติม และขยายสัญญาณอินเทอร์เน็ตไร้สายให้ครอบคลุม เพื่อยกระดับพื้นที่จากการเป็นเพียง “ที่พักคอย” ให้เป็น “พื้นที่เรียนรู้ตามอัธยาศัย” ที่ตอบสนองการใช้งานอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ของนักศึกษาได้อย่างแท้จริง
3. ด้านการออกแบบที่ตอบสนองพฤติกรรม จากการใช้พื้นที่ที่นั่งพักพิงเพื่อ “การทำงานกลุ่ม” และ “รอเรียนคาบต่อไป” เป็นหลัก แต่รูปแบบที่นั่งส่วนใหญ่ในปัจจุบัน ไม่เอื้ออำนวยต่อกิจกรรมเหล่านี้ ทำให้การใช้งานไม่สะดวกสบายเท่าที่ควร มหาวิทยาลัยจึงควรจัดซื้อที่นั่งในอนาคตให้มีความหลากหลาย โดยเน้น “ชุดโต๊ะพร้อมที่นั่ง” (สำหรับ 4-6 คน) ให้มีสัดส่วนมากขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการใช้งานจริงของนักศึกษา และส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกันนอกห้องเรียน
4. ด้านการบำรุงรักษาและความปลอดภัย นักศึกษาให้ความสำคัญกับ “ความสะอาด” และ “ความปลอดภัย” ในการเลือกใช้นั่งพักพิงเป็นปัจจัยในระดับสูงมากแต่ในปัจจุบันความพึงพอใจด้านความสะอาดยังอยู่ในระดับปานกลาง และที่นั่งบางจุดมีสภาพชำรุดทรุดโทรมหรือมีแสงสว่างไม่เพียงพอในช่วงเย็นปัญหาเหล่านี้บั่นทอนบรรยากาศการใช้งานและอาจก่อให้เกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัย มหาวิทยาลัยจึงควรเพิ่มประสิทธิภาพในการบำรุงรักษา โดยกำหนดตารางการทำความสะอาดและจัดเก็บขยะให้มีความถี่สูงขึ้นโดยเฉพาะในจุดที่นักศึกษานิยมรับประทานอาหารและควรมีกระบวนการสำรวจและซ่อมแซมที่นั่งชำรุดรวมถึงตรวจสอบแสงสว่างให้พร้อมใช้งานอยู่เสมอ
5. ด้านการวางแผนระยะยาว ปัญหาความไม่เพียงพอและความไม่สอดคล้องที่เกิดขึ้นสะท้อนถึงการพัฒนาพื้นที่ที่อาจยังขาดการวางแผนเชิงยุทธศาสตร์ในระยะยาวหากมหาวิทยาลัยยังคงแก้ไขปัญหาคือเป็นจุด ๆ อาจทำให้เกิดปัญหาเดิมซ้ำอีกในอนาคตเมื่อจำนวนนักศึกษาเพิ่มขึ้น มหาวิทยาลัยจึงควรจัดทำแผนแม่บทสำหรับพื้นที่ส่วนกลางโดยกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ เช่น “อัตราส่วนที่นั่งพักพิงต่อจำนวนนักศึกษา” ที่ชัดเจนเพื่อให้การจัดสรรงบประมาณและการพัฒนาพื้นที่ในอนาคตเป็นไปอย่างมีทิศทางสอดคล้องกับการเติบโตของมหาวิทยาลัย

เอกสารอ้างอิง

- ณธายุ ขวพัฒน์โยธา, ศิวัช มังคละคีรี และ พัฒนินฉาย์ พูนทองอินทร์. (2564). แนวทางการบริหารจัดการและปรับปรุงพื้นที่เพื่อตอบสนองการใช้งานของนักศึกษา กรณีศึกษา: พื้นที่ชั้น 2 คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยนครพนม. *Journal of Engineering Technology Access (JETA) (Online)*, 1(2), 35–47.
- ณฤดี สีแก้วมี. (2564). การจัดการพื้นที่นั่งพักพิงในมหาวิทยาลัย. *วารสารสถาปัตยกรรม การออกแบบและการก่อสร้าง*, 6(1), 82-98.
- ธีรเดช จิตต์ใจเย็น. (2567). พฤติกรรมการใช้พื้นที่นั่งพักผ่อนของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์การศึกษา.
- พัชรภรณ์ เวชประสิทธิ์. (2565). พฤติกรรมการใช้พื้นที่ส่วนกลางของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์การศึกษา.
- วิเลิศ ภูริวัชร. (2567). พื้นที่สาธารณะในสถาบันอุดมศึกษา: แนวทางการออกแบบและพัฒนา, ศูนย์ออกแบบและพัฒนาเมือง. พิมพ์ครั้งที่ (1). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต. (2568). รายงานข้อมูลทะเบียนนักศึกษา พ.ศ. 2568. ภูเก็ต: มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต.
- Bitner, M. J. (1992). Services Capes: The impact of physical surroundings on customers and employees. *Journal of Marketing*, 56(2), 57–71.
- Carr, S., Francis, M., Rivlin, L. G., & Stone, A. M. (1992). *Public Space*. Cambridge University Press.
- Cortina, J. M. (1993). What is coefficient alpha? An examination of theory and applications. *Journal of Applied Psychology*, 78(1), 98–104.
- Harvey, E. J. (2013). Classroom seating considerations for 21st century students and faculty. *International Journal of Learning Environments*, 3(2), 101–115.
- Kotler, P., & Keller, K. L. (2016). *Marketing Management* (15th ed.). Pearson Education.
- Likert, R. (1932). *A technique for the measurement of attitudes*. *Archives of Psychology*, 140, 1–55.
- _____. (1961). *New Patterns of Management*. McGraw-Hill.
- Namazian, A., & Mehdipour, A. (2013). Psychological demands of the built environment: Privacy, personal space, and territory in architecture. *International Journal of Psychology and Behavioral Sciences*, 3(4), 109–113.
- Schmitt, N. (2007). Review article: Instructed second language vocabulary learning. *Language Teaching Research*, 11(3), 329–363.
- Yamane, T. (1973). *Statistics: An Introductory Analysis* (3rd ed.). Harper & Row.
- Yiqi Tao, Zhang, & Li. (2023). Factors influencing seating preferences in semi-outdoor learning spaces at tropical universities. *Journal of Educational Spaces*, 12(3), 45–60.